Наталля БІНКЕВІЧ

СЛОВЫ Ў ЦЁПЛЫХ ШВЭДАРАХ

* * *

А вершы мае
Як цэментам з разбегу ў сцяну…
Цяжкавата. І ватай не вытрэш.
І мурзатыя сцёгны ў джынсах,
І клубы ў шэрай кашы.
Ушчэнт бы цябе новым
Вер-
Шам-
Каць у аркуш камп'ютарны
Словы. Лепш куліна-
Рыць
Шэрую кашу штоночы,
Штодзень. (А ты сочыш!)
Не падыходзь бліжэй —
Вымажу па самае сэр-
Цап-царап.
Кот не будзе гуляць са мной,
Як ты…
Калі-небудзь
Аддзіраў цэмент?..

ТА(Ы)ЯМНІЦЫ

Горад!
Не выкрывай маёй таямніцы!
Цыц! Не расказвай ім
Імклівых, павольных маіх —
Іх — думак.
(Акрэслю вачыма лужыцы.)
Цыц! Не раздавай ім
Імжу з маіх веек.
Як можаш, хавай — хтось забярэ…
(…рэха — жыццё!
Пагучыць і замоўкне).
Рэчы-памылкі ржавеюць праз год-два.
Вадкі воск цяпер мае слёзы.

Наталля Бінкевіч нарадзілася 22 снежня 1990 года ў Ваўкавыску, дзяцінства правяла ў вёсцы Вулька-Аброўская Івацэвіцкага раёна. Першае слова — «дзед». У 2008-м скончыла ліцэйскі клас з гуманітарным ухілам, у 2013-м — Мінскі дзяржаўны лінгвістычны ўніверсітэт. Гэтай падборкай вершаў зычыць «шчасця музыцы вашых сэрцаў».

Зычу шчасця музыцы вашых сэрцаў.
А ў горадзе — дажджу нагавіцы.
Цыц! Цыратай накрый гэты год.
Ён аджыў.

* * *

Падары лірычны снежань
Толькі ёй —
Запалі тры свечкі…
Даланёй
Атулі іх станы, ейны плечы.
Адагрэй бязважкі снег
На вуснах.
Прашапчы не пра сябе, а ёй
На вуха — вусна.
Вусцішна і ціха, — сніся.
Зноў рукі яе краніся
Даланёй.
Падары лірычны снежань
Снежнай ёй.

АПРОЧ ТАГО

Сланечнік спелы
Нам натрос на дол спакусы.
Мы несвядомы
Ў апантанасці сваёй.
Апроч таго
Пабеглі пацукі ды трусы
З суседніх забалочаных лясоў.
Апроч таго
Палеткі з жытам заігралі
І заіскрылася люстэркава рака.
Апроч таго
Узімку ён адзначыў,
Што трэба летам
Выйсці да святла.
Апроч таго
Да Марса ўчора падняліся
Два сінія малыя матылі.
Апроч таго
У Космасе няма такой
Другой Зямлі…
Другой Зямлі…

* * *

Ночы ад думак
Туманяцца.
Кава астыне пад раніцу.
Ложак памнецца —
Распраміцца.
Зрэнкі ад промняў
Кучаравяцца
Пальцы асадку
Намацаюць.
Мрояцца мне мае
Дваццаць пяць.
Я буду лепей
Уночы спаць.
Я буду добра
Пісаць.

* * *

Людзям
людзі пасылаюцца
у каляровых канвертах
у раскрытых капэртах
з пазнакай «priority»
з зашмальцаваным кутком
з белым нутром
людзі
абдаюць цяплом
ліжуць языком
словы

Людзям
словы пасылаюцца
у цёплых швэдарах
у кашулях з матылём
з гарбінкай на носе
у дарагіх сукнях
з сінякамі
словы
дыхаюць праз гукі
ліжуцца паветрам
людзі
прыходзяць па адрасе

я не ведаю індэкса

* * *

я твая буферная зона
у зоне памежнай
тваіх рытарычных пытанняў
нішто так не коле
ўбок
як тае адчуванне
што мяккасць вандроўна
была перададзена мне
не аднойчы
праз мытню
маю ж жаночым даверам
той ноччу

* * *

Я буду тваім ніколі
Непрыціхаючым рэхам.
Ты будзеш ляцець ці ехаць.
Вяртацца верхам ці пехам…

Я буду з карціны Мункавай,
З нямецкіх літараў — рункамі —
Нагадваць пра таямніцы,
Якім для цябе не раскрыцца.

Я буду тваім прыслоўем.
Ты будзеш маім «або».

ЛЁГКІЯ АНАПЕСТЫ

Час мінае. Мінаюцца дрэвы і рэкі
Тым аўтобусам , што ў лета ўсіх падвязе.
Мяккім водарам чэрвеня лечыць і рэдкім,
І глыбокім спакоем сваім — пакрысе
Згадваюць здалёк твае кволыя думкі.
Адзінота пры леце — недагледжаны цуд.
І нічога табе не пабачыцца сумным,
Бо яно дзячыць дню, небу, сонцу…
Ты тут
Станеш побач са шчасцем аголеным
ранкам,
Затрымаеш дыханне на шостым бусле.
Час мінае — парыпваюць колы
старанна.
Пракаветная праўда прыроды гудзе,
і плыве,
і жыве…

* * *

Мы перавернутыя коні.
Спінай мнём зеляніну.
Мы на траве з гадзіну.
Дзівяцца побач вароны.
Мы адчуваем хрыбет
Намуляны. Гэтак прыемна
На досвітку хвастом
Смактаць росныя
І недарослыя траўкі.
Я абдымаю аблокі.
Стогнуць мае цяглiцы,
Адтуліны. Але калісьці
У горадзе нас на штыркі
Паставяць,
У вочы зальюць бетон,
Дзеці ў ашчэр прапіхнуць
Поп-корн,
Шэры шыфон на твой
Уздых прысядзе,
Стоміцца — аддасць здымач
Дзядзю.
А ты выдыхай грамчэй,
Пакуль я кранаю хвастом
Фантан. Гэта толькі фантом:
Мы перавернутыя коні.
Мы падпіраем аблокі.

